

VINOHRADSKÝ ZPRAVODAJ

41/2009

Modlitebna CASD - Londýnská 30 - praha 2 - Vinohrady

CÍRKEV ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

7. listopadu 2009

9.30 - 10.30

Příběh jednoho domu - Uvádí Jonczy R.

Společná píseň č. 391
Modlitba / Miškej E.
Píseň v podání smíšeného kvarteta
Velkoplošná projekce
Píseň: „Nad všechny krále“ / děti
Poděkování kazatelům a starším sboru
Píseň: „Když víru máš“ / Jonczyovy V&M
Slovo architekta a řezbáře
Poděkování stavbařům a investorům
Společná píseň č. 6
Modlitba / Martínek E.

10.30 - 10.45

Přestávka

10.45 - 12.00

Bohoslužba vděčnosti

Uvádí Králová J.

Společná píseň č. 19
Sborová oznámení
Společná píseň č. 16
Přímluvná modlitba / Hrdinka J.
„Žalm 122“ od L. Petřvalského / pěvecký sbor
Čtení z Bible – Nu 9,15-23 / Kaňková J.
Modlitba / Krupa V.

Kázání – Pavlík M.
„Zůstáváme poutníky“

Hudební ztišení / Petřvalský L.
Sbírka na krytí finančních nákladů akce
„Žalm 19“ z oratoria Stvoření J.Haydna / pěvecký sbor
Slovo závěrem
Společná píseň č. 129
Modlitba / Zvolánek P.
Společná píseň č. 280

Prosíme všechny o vypnutí mobilních telefonů během bohoslužby.

OZNÁMENÍ SBORU VINOHRADY

- 1 Vítejte na dnešní slavnostní děkovné bohoslužbě, sestry a bratři. Srdečně dnes zdravíme vás členy místního Vinohradského sboru i vás naše milé hosty, kteří jste nás poctili svojí milou návštěvou. Kázáním Božího slova nám dopoledne i odpoledne bude sloužit předseda Československé unie CASD bratr Mikoláš Pavlík. Víťáme jej i celou jeho milou rodinu.
- 2 Dnes po ukončení dopolední bohoslužby si budete moci prohlédnout prostory nově vybudovaného Společenského centra Londýnská 30 v přední části objektu. Při prohlídce budou k dispozici bratři Marek Jonczy a Csaba Čák, kteří vás rádi seznámí s vizemi centra i s programem, který zde pro vás a pro občany Prahy 2 připravujeme. V kuchyňce vám nabídneme teplý čaj.
- 3 Příští sobotu 14. listopadu proběhne v našem sboru společná sobotní škola. Přednášet bude bratr Robert Řehák. Při bohoslužbě pak kázáním poslouží bratr Marek Jonczy.
- 4 Za 14. dní 21. listopadu se po dopolední bohoslužbě sejdeme ke společnému stolování AGAPE s následným vzpomínkovým programem na letošní letní prázdniny. Tutéž sobotu začíná modlitební týden. Modlitební setkání v týdnu jsou plánovaná na neděli 22. listopadu od 17,00, ve středu a pátek pak od 18,00 hodin. Prosíme, pamatujte na ně při svém plánování.
- 5 A ještě jedna dobrá zpráva. Přednášky na téma „Jak jsme naložili se svobodou“ se nakonec přece jen uskuteční. Budou zahájeny 17. listopadu v 18,30 bohoslužbou vděčnosti za darovanou svobodu a budou pokračovat vždy v úterý v 18,30 až do 15. prosince. Pozvánky na tuto akci budou k dispozici příští sobotu.

KÁZÁNÍ R. JONCZYHO Z PRVNÍ SOBOTY PO NÁVRATU VINOHRADSKÉHO SBORU NA LONDÝNSKOU.

Opovržený, provokující a soucitný Ježíš

Po návratu z jedné ze svých letošních prázdninových cest, jsem se na malou chvíli zastavil tady u nás na Londýnské. Posadil jsem se uprostřed krásného foieru naší zrenovované modlitebny a vzpomínal. Živě se mi vybavil zážitek starý více než 25 let.

Vstoupil jsem tenkrát pozdě večer do naší, komunisty zkonfiskované modlitebny, ve které jsme se za nemalý peníz mohli v sobotu „milostivě“ shromažďovat a hrůzou doslova zkoprněl. Na podlaze v zadním traktu sálu totiž ležela část právě zborceného stropu.

Při konfrontaci této staré vzpomínky s krásným nově zrekonstruovaným objektem jsem nemohl jinak, než chválit Boha za jeho slavné vítězství nad totalitním režimem lidské pýchy, zvůle a hlouposti.

Z poklidného rozjímání mne však v tu chvíli vyrušila podivná postava sedící za mími zády na hřbetě ze dřeva vyřezávaného osla.

I. Ježíš probouzející výsměch a opovržení

Přiznám se, že v kontrastu s nádherou nového foieru na mne ten podivný Ježíš zapůsobil velice nepříjemným dojmem. Napadlo mne, že se až nápadně podobá lidské trosce, kolem níž jsem před chvílí prošel, když jsem na Náměstí míru vystoupil z tramvaje. Ležela tam pod lavičkou a spala, pokud ještě vůbec dýchala...

V tom ke mně však odněkud zdálky tiše zazněla slova známého mesiánského prorocství z 53. kapitoly knihy starozákonního proroka Izaiáše: „Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před kterým si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.“ (Iz 53,2.3)

Přemýšleli jste už někdy nad tím, jaké vrásky musí tento text už celá tisíciletí působit našim židovským bratřím? Všichni společně už celá tisíciletí vyhlížejí osobnost, která by jim na této zemi pomohla nastolit slavné Mesiášské království. Jejich představy mají své opodstatnění. Vycházejí ze spousty proroctví, která Mesiáše proklamují, jako vítězného a slavného panovníka. Sám Izaiáš ve svém proroctví o trpícím služebníkovi Mesiášského typu, cituje Hospodinovo: „Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší.“ (Iz 52,13)

Podle většiny starozákonních proroctví měl být Mesiáš králem slávy. Snad právě proto se adeпти mesiánství často a rádi stylizovali do pozice vojensko-politických vůdců. Byli krásní, charismatičtí a mohli se chlubit silou vskutku Herkulovskou. O Mesiáši Bar Kochbovi, který svým povstáním proti Římanům plně zdevastoval Izrael, se píše, že mu z očí energie doslova sála.

Všechny myty a náboženské epeje se svým hrdinům pokoušejí dodat slávu a lesk tím, že je líčí s notnou dávkou nadsázky. Někteří křesťanští výtvarníci se o něco podobného v případě Ježíšově pokoušejí už více než 20 století. Autoři evangelií však svým čtenářům neustále připomínají, že se v Božím království tajuplným způsobem pojí sláva s ponížením.

Zajímavým způsobem to jednou vyjádřil Blaise Pascal. Cituji: „Existují tři řády velikosti. Velikost panovníků, vojevůdců a politiků, kteří svět dobývali svojí kráskou, charismatem, silou a často i proléváním krve a podvodem. Velikost panovníků a politiků, kteří svět dobývali svými vědomostmi, inteligencí a genialitou. Je však zde i velikost vládnutí, ve kterém se rozhodl žít a umřít Ježíš Kristus. Mezi množstvím izraelských Mesiášů je on jediný, který měl úspěch, i když se rozhodl jít cestou, na které lidsky propadl. V jeho království platí hodnoty, jako je láska, pokora, chudoba a sebeobětavá služba, plná bolesti a utrpení. V tomto řádu se Mesiáš křesťanů stal nepřemožitelným. Nad nikým nevládl, nic nevynalezl, ale byl pokorný, trpělivý a svatý před Bohem a hrozný pro demony, protože byl bez hříchu.“

Něco podobného připomíná Ježíš také těm, kteří jej nadšeně provolávají za krále, ve chvíli, když vjíždí do Jeruzaléma na oslu. Volba tohoto netradičního dopravního prostředku určitě nebyla náhodná. Určitě si jej nevybral jen proto, aby se tak naplnilo stovky let staré Zachariášovo mesiášské proroctví. Volbou osla používaného prostými rolníky chtěl zástupům vítajícím jej jako krále, připomenout, že království Boží vjíždí do Jeruzaléma na hřbetech oslů ochotných snášet ponížení a trpělivě a obětavě sloužit.

Podobnou myšlenku chce Ježíš připomenout i nám dnes. Všimli jste si, že osel, z našeho foieru na opovrženého Ježíše dokonce vyplazuje svůj dřevěný jazyk :o)?

II. Ježíš kontroverzní, pohoršující a provokující

Při přemýšlení o netradičním Ježíši umístěném v našem novém foieru jsem si uvědomil, že ve mně jeho obraz vyvolává nejenom opovržení a výsměch, ale také vzdor. Že mne jednoduše provokuje a pohoršuje. Copak takto vypadá světec?

I po této úvaze se mi však vybavila slova známého biblického textu, zaznamenaná apoštolem Pavlem v první kapitole dopisu Korintským: „My pak kážeme Krista ukřižovaného. Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství.“ (1. Kor 1,24)

Ne náhodou byl Ježíš ve své době považován za obživlého proroka Jeremiáše. V jeho životě totiž, stejně jako dávno předtím v životě Jeremiášově, došla naplnění slova: „Běda mne matko, že jsi mne zrodila, muže sporu a sváru pro celou zemi.“ (Jer 15,10) Jeremiáš i Ježíš prostě byli osobami kontroverzními.

a) Kontroverzní smrt

Pavel ve svém výroku naznačuje, že vysoce kontroverzní byla i Ježíšova potupná smrt ukřižováním. Pohoršení z ukřižovaného Boha pocíťovali nejen Židé, pro které v souladu 5. knihou Mojžíšovou, byl „ten kdo byl nahý pověšen na kůl, zlořečený Bohem“. (21,22-23) Smrt ukřižováním pohoršovala nejen židovský, ale i celý antický svět. Pohané se podobné popravy doslova děsili a většinou k ní odsuzovali jen otroky. Smrt ukřižováním však pohoršovala i křesťany, kteří v prvních třech stoletích kříž jako symbol své víry rázně odmítali.

b) Kontroverzní narození

Ježíš však neprovokoval jen potupnou smrtí na kříži. Provokoval i svým původem a narozením. Kontroverzní reakce vyvolává samotný Ježíšův rodokmen. Čtyři ženy v něm a ještě k tomu ženy pochybné pověsti, nepůsobí zrovna věrohodně. Důvěru nebudí ani zchudlá větev jeho královského rodu. Ježíšovo podezřelé početí z Ducha Svatého Ježíšově dodnes na tváři mnohých vyvolává rozpačité úsměvy.

c) Kontroverzní jednání

Pohoršení působily a dodnes působí mnohé z Ježíšových činů. Vzpomínáte, bylo mu vytýkáno, že bez jakýchkoli skrupulí „jí a pije“, místo aby se, jako správný náboženský vůdce, řídil přísnými asketickými zásadami. Zděšení dané jeho stolováním je o to větší, že jí a pije s hříšníky, dokonce i prostitutkami.

d) Kontroverzní učení

Šokující bývají i důrazy jeho učení. Svě posluchače dodnes vyvádí z míry příkazem k milování nepřátel a cizinců, nelogickými výzvami k amputaci vlastních údů, zpochybňováním autorit a vroucí zbožnosti pravověrných. Tvzení, že je vtěleným Bohem, přivádělo jeho posluchače doslova k šílenství a přispělo velkou měrou k tomu, že nakonec skončil na kříži.

Jsem přesvědčen o tom, že netradiční Ježíš vjíždějící na hřbetě osla do našeho Vinohradského chrámu chce tak trochu provokovat i nás. Nechce se nám líbit, chce nás vést k přemýšlení tím, že rozbíjí naše tradiční pohledy na život, zbožnost i na Něj samotného.

III. Ježíš probouzející soucit

Docela mne překvapilo, že ve mně pohled na zuboženého Ježíše vadivajícího se na hřbetě osla vstříc utrpení a mučednické smrti, probudil pocit lítosti a soucitu.

O Ježíšově utrpení rozjímají křesťané už celá staletí. Ve středověku se z takového rozjímání rozvinula zbožnost zvaná „compassio“. Šlo v ní o umělecké ztvárnění Kristova lidského utrpení. To mělo být znázorněno co nejrealističtěji tak, aby u diváků vyvolalo soucit s Ježíšem, který pro nás trpěl a zemřel. Pochopitelně, že si tehdejší křesťané uvědomovali, že soucit nepotřebuje Ježíš, ale jejich strádající a trpící bližní.

Zbožnost zvaná „compassio“ úzce navazuje na Ježíšovo podobenství o posledním soudu, zaznamenané ve 25. kapitole Matoušova evangelia. Kritériem spásy tady podle Ježíše není ideologie, ale prostá lidská solidarita, soucit projevený nezištnou a obětavou službou. Ježíš zde v den soudu šokuje některé lidi tvrzením, že mu dali jíst, když hladověl, pít, když žíznul, že jej oblékli, když byl nahý a navštívili jej, když byl nemocen a ve vězení. Šok spočívá v tom, že dotyční osobně vůbec neznají. Jiní jsou zase šokováni tím, že je nezná, i když oni se k němu odhodlaně hlásí slovy „Pane, Pane!“.

Projekt zvaný „compassio“ však sloužil také těm, kteří v Ježíšově utrpení nacházeli odpověď na své vlastní utrpení. Při pohledu na trpícího Krista si totiž uvědomovali to, o čem je řeč ve druhé kapitole epístoly Židům: „Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“ (Žid 2,18)

Za zmínku stojí, že podobný efekt jako projekt „compassio“ plnily a často i dnes plní černošské spirituály. Opěvování Ježíšova mučednictví bývalo pro otroky afrického původu cestou, jak si tváří v tvář vlastnímu utrpení uchovat lidskou důstojnost a jak se ani v tom nejhorším útlaku nevzdávat.

Dnes v naší čerstvě rekonstruované modlitebně začíná nejen zkušební provoz, ale i nová kapitola života našeho Vinohradského sboru. Zlatý nápis „JEŽÍŠ“ v průčelí sálu i monumentálně pojata sakrální architektura nového fieru opět připomíná, že centrem našeho soukromého i společného života zůstává přicházející Král slávy. Nevím ještě, jak dopadne oslík s nezvyklým jezdcem, v předsáli modlitebny, už dnes se však modlím, abychom z dohledu neztratili ani Ježíše vítězného, ani Ježíše opovrženého, provokujícího a plného soucitu.

Amen.

KÁZÁNÍ BR. DUŠANA KUČERY ZE SOBOTY 31. ŘÍJNA 2009. DUCHOVNÍ VIĐENÍ - Mt 13, 10-17

Pasáž je orámována vyprávěním podobenství o rozsěvači. Evangelia zaznamenávají celou řadu podobenství. U tohoto podobenství se však učedníci Ježíše ptají, proč mluví v podobenstvích a ne přímo a jednoznačně? O čem svědčí dané podobenství o rozsěvači a jeho komentář? Z obojího totiž vyplývá, že jedni vidí, druzí nevidí. Jedni slyší, druzí neslyší. Ač obě skupiny se dívají a poslouchají, nechápou tajemství Božího království. Jak tomu rozumět?

I. Existující rozdíly

Je sice jeden Bůh, jeden Kristus, jedna Bible, jedna církev, přesto jsou ve vztahu k Božímu poselství mezi lidmi obrovské rozdíly. Jsou lidé, kteří mají vhléd do tajemství Božího království, jiní nikoliv. Jedni Kristu rozumí (pravda, je jich tuze málo), druzí mu vůbec nerozumí – a zdá se, že někteří nikdy neporozumí. Jsou rozdíly mezi lidmi, mezi křesťany, mezi církvemi, mezi teology, evangelisty... Jedni dar vhledu a porozumění přijali, jiní ne.

To znamená, že v naší společnosti není absolutní jednoty. Ani mezi učedníky. Mezi Ježíšovými posluchači jsou rovněž dvě odlišné skupiny (a ty se prolínají celými dějinami). To je fakt, který JK potvrzuje: že je a že bude až do konce! Co to pro nás znamená?

S touto rozpolceností Ježíšových posluchačů musíme počítat. Práce pro Boží království není a nebude jednoduchá. Přesto není potřeba zcela zoufat. Jen s duchovním napětím musíme počítat, učit se s ním žít – a na to připravit své děti a studenty. K moudrosti doby patří rovněž umění se orientovat v pluralitní společnosti, světě i církvi.

Znamená to, že nestačí se setkat s církví pouze fyzicky. Nestačí ani jen Bibli fyzicky vzít do rukou, zaslechnout nějaké projevy a zahlédnout nějaké postoje. Mnoho lidí vidělo Ježíše fyzicky i ho na vlastní uši slyšeli, dotýkali se ho. A přesto – neviděli to, co měli vidět. Pro pochopení tajemství bude třeba něčeho daleko hlubšího, než fyzické zkušenosti.

Uvědomujeme si to? Bereme ten fakt vážně? Počítáme s tím?

Nestačí se také setkat v probuzenecké zkušenosti s JK a domnívat se, že tím jsme už veškerá tajemství duchovna pochopili, že známe všechny souvislosti, rozumíme dění a zákonitostem vývoje. V celé Bibli čteme o rozdílu mezi samotnými učedníky, také proroky, apoštoly, biskupy, předsedy, kazateli, učiteli... křesťany a lidmi vůbec.

Ev. zvěst tedy není zas až tak prostá a jednoduchá, jak bychom si přáli. Je zřejmé, že JK tady nemluví k nějaké sekulární společnosti. Neřeší vztah humanistů a křesťanů či muslimů atd. Je mezi svými, v Izraeli (ano, v jeho zbytku), mezi věřícími Židy. Mají formálně stejné zázemí a podklady Tory. Mluví s těmi, kteří se Písmem zabývají, naslouchají mu, dívají se na biblické jevy. Tráví dokonce určitý čas v chrámu. A přece – vidí jinak. Takové rozdíly! A to i přesto, že mají oči, ale nevidí, uši, ale neslyší – nebylo jim dáno....Mají sice rozum, ale nechápou, mají čas, ale nevyužili ho správným způsobem.

14 v: „Budou stále poslouchat – a nepochopí... Budou ustavičně hledět – a neuvidí...“

Hrozná zjištění!

Ty rozdíly přitom nejsou malé: Jsou to rozdíly mezi dobrem a zlem, v posledu mezi nebem a peklem, životem a smrtí.

Rozdíly sebou nesou také ty nejvelkolepější závěry: Dochází k rozdělování na božské a lidské, biblické a nebiblické, božské a d'ábelské, dobré a špatné. Jsou to absolutní protiklady. Jak se v takovém prostředí rozporů budeme orientovat?

Tedy fakt I.: Rozdíly, byly, jsou a budou.

2. Příčiny – proč tolik rozdílů?

JK cituje proroka Izajáše:V. 15: „Obrostlo jejich srdce tukem....proto...“

Že by tedy za to mohl tuk??? Nepochopíme hned slovíčku, ale dívejme se nejprve na ten samotný jev podobenství, protože i pojem „tučné srdce“ spadá do kategorie podobenství.

To je přece první příčina, že pravdu někteří nechápou! Kdyby to řekl jasně: - Podívejte se: Jsou tu černí a bílí, vlevo a vpravo. Jedni jdou nahoru, druzí dolů...v tom je ten rozdíl.“ Kdyby nám to řekl tak „alopaticky“ – na koho konkrétně si máme dát pozor a koho smíme přijímat i nekriticky, tak nějak s důvěrou. Jenže, je ten svět vždy tak průhledně rozdělitelný? Můžeme se zařídit podle nějakého seznamu, který bude platit navždy? Čili - s těmi kamarádit, číst jejich knihy a články, navštěvovat jejich přednášky, a s těmi druhými nic?

Proč to Ježíš neřekne tak jasně, konkrétně, jak bychom si asi většina přáli? Proč tu pravdu tak komplikuje a zamlžuje podobenstvími? A my pak nevíme – o kom mluví, proti komu, co tím myslí, nedává jasný návod... A jsme nešťastní. Proto si věchnou v té desorientaci začneme dělat jasnější kritéria, abychom se v tom duchovním víru neztratili a nějak vyznali... To je přirozené vidění.

Zamysleme se nad příčinami rozdílů:

a) JK mluví v podobenstvích o velkých a hlubokých věcech.

Mluví o tajemství B. království – a to nelze zjevit jako „housku na krámě“. To je jiný svět, jiný druh, jiná oblast. – Bůh tu nevystupuje jako všední objekt, který by bylo možné zkoumat jako úlomek minerálu, výsledovku z účetnictví, kvalitu výrobku, počet prodaných rohlíků, kaz v zubech... Bůh je Duch. A setkávat se s ním lze jen v jeho Duchu a v pravdě. Jsme tu závislí na zjevení shůry! A to vyžaduje pokoru, otevřenost také srdce (nejen očí a uší). Setkání s Boží pravdou není tolik druhu fyzického ani jen společenského. Bůh není z tohoto světa. Jeho slovo nám ani není přirozené. Jeho pravdu nenajdeme ani v sobě, v zamyšlení se nad sebou, vcítěním se do něčeho a nastavením emoční nálady.

Vidíme, kolik je tu mezi Bohem a námi překážek - vně i uvnitř nás díky hříchu?

b) JK neprodává tajemství B. království lacino, ale chrání a někdy přímo skrývá jeho podstatu.

Hodnotné věci se neprodávají na trhu podloženém novinovým papírem. Na druhé straně ovšem evangelium není až zas tak komplikované a nepochopitelné. Je pro člověka hledajícího přijatelné, pochopitelné, viditelné a slyšitelné. Je to možné díky daru vidění a slyšení. Ale je ho třeba zkoumat, hledat, kopat, přemýšlet, učit, studovat, srovnávat, modlit se, zápasit o pravdu, vést rozhovory – zda rozumíme správně. Potřebujeme si pokorně vyslechnout i jiný náhled, seznámit se s historií, jak tomu rozuměli dříve, nyní – proč. Nemůžeme si myslet, že celá staletí byli ti křesťané hloupí, kdežto teď –najednou VŠE už víme díky svým sestaveným bodům učení... a nemusíme se ohlížet, jak tomu rozuměli a rozumějí jiní...

Proč to není tak jednoduché? Proč je to ještě složitější? - Protože Boží kr. je jako poklad, hluboko v zemi. Není dáno všem, aby kdekdo o něj zakopl, odkopl, pošlapal, zneužil, zašlapal do bahna. Je vzácností – není běžně na stáncích. Nepronikneme do sfér Boha kvantitativními investicemi – např., že problém vyřešíme většími hromadami biblí na pultech či u sebe doma. JK své tajemství chrání – skrývá před zjednodušenými pohledy. Protože patrně ví, že jsou kolem „vlci

hlaví“, kteří by ho rádi zneužili a obrátili proti lidem a proti Bohu samotnému. Pravda je tu chráněna – neříká se až zas tak otevřeně, nýbrž v podobenstvích. Ježíš neříká naplno, kdo je pravý a kdo nepravý. Neříká vždy, kdo je ta „šelma“. Představuje ji v symbolech - její charakter. Ale ten je však vystižen přesně. A kdo chce, pochopí a v danou chvíli rozpozná.

Sám JK se snaží být většinou velmi zdrženlivý – nespěchá se sebezjevením, nezobrazuje všechny své znalosti, neoznačuje hned všechny jménem, netřídí a nesoudí hned všechny předem. Ale odhaluje klíč – pohled - pomocí podobenství! A kdo hledá, nalézá, kdo má uši k slyšení, slyší – k vidění, vidí – i to, co normálně slyšet ani vidět nelze.

To je další z příčin rozdílů mezi posluchači JKrista.

c) Prostor pro hledání

Podobenství znamená symboliku – a ta zde chrání pravdu. Zároveň však také dává prostor pro nekonečný růst a prohlubování se v pravdě. Vlastně jen symbol nabízí prostor pro další a hlubší – nekonečné pochopení, pohled stále ještě hlouběji, z jiného pohledu, aktuálněji, v novém prostředí a situaci – až do nebe. Nový člověk je ten, který začíná růst v procesu života a růstu a poroste až do věčnosti.

Podobenství vlastně není nikdy zcela vyčerpáno. Podobenství nemá uzavřené výsledky, okruh těch, kterých se týká. Nepředstavuje onu jednu jednoduchou věc (rozsévače). Ukazuje na celý komplex, okruh, rámeček, duch. prostředí. V podobenství Ježíš něco řekne - a už je to nejasné, odpoví - a už jeho odpověď vzbuzuje další otázky.... Podobenství odkazuje na dynamické pojetí pravdy. Pravda je v podobenství v živém pohybu, promlouvá stále nově, stává se tady a teď. Není to dogma. Podobenství stále potvrzuje – i znejistuje, a tak vede k novému zkoumání po celé generace. To také znamená, že se nikdy nebudeme s podobenstvím nudit. Nezeštárneme. Jeho potenciál nevyčerpáme tím, že ho budeme jen akusticky opakovat a vizuálně tisknout. Podobenství vyžaduje stále novou a čerstvou interpretaci a osobní aktualizaci!

A tuhle neustálou práci ne všichni mají rádi. A teď přicházejí ty zmíněné překážky s tím „tukem“:

d) Tučné srdce osobnosti

JK najednou od očí a uší odbočí k srdci! (Není to nefér?)

My se snažíme vidět a poslouchat, už teda i chodíme na ta kázání, a něco si i čteme....a najednou taková „finta“: „problém je v tučném srdci. Ježíš si snad dělá legraci! Změní podmínky během hry. Začne viděním a posloucháním a najednou přejde na srdce?

JK zde však ukazuje, že srdce s naším viděním souvisí – a to velmi úzce. Už jsme si přece řekli, že nejde o fyzické vidění a akustické slyšení – to audiovizuální technika umí i bez nás. Všichni nějak vidíme, slyšíme, můžeme sledovat kdeco – po celém světě. Stačí jen najet myší a kliknout (digito, ergo sum). Ty rozdíly spočívají v tom, že jedni sledují jen ty fyzikální jevy! Vidí, co je vidět z kamery, slyší, co kdo kde plácne a co zaznamená mikrofon. No a pak si také udělají z toho závěry, co tak koho ještě v té chvíli napadne, „jak mu to tak přišlo na mysl“... Zabývá se pak vlastně sám sebou, a tím, co říká většina. Zaměňuje uměle vytvořený obraz za realitu. Pouhý text zaměňuje za obsah, místní jev za objektivní skutečnost atd.

Už od Platona však víme, že to není totéž. Zdání je klam. Platí vždy rozdíl mezi ideálem a

skutečností! A to nesmíme slučovat. Od hlubinných psychologů zase víme, že je tu také autoprojekce – vnitřní tlak na to, co chceme vidět a slyšet. Proto je tak potřebné kriticky zkoumat sebe i okolí. Je to nutné dříve, než uděláme z toho zdání a pocitů velkolepé závěry, že jsme tak porozuměli největším tajemstvím světa. Je potřebné si nechat pročistit nakonec i to naše misijní úsilí, kdy začneme šířit tu „svou“ (osobní, církevní) zkušenost a své vidění. (Jen si vezmeme poměr našeho vidění důležitosti položenou na investice do budov ve srovnání s pozorností k vnitřní kvalitě obsahu církevního života a jeho poselství nebo osobního vzdělání atd.! A přitom je už tisíciletí zřejmé, že chrám je pouze služebnou, ne podstatou života. Izrael nebyl odveden do zajetí proto, že by neměl pěkný chrám! Stejně tak samotný chrám nezachránil Izrael ani před jeho celkovým pádem v době hned po Kristu.)Musíme si tedy položit otázku, zda naše vidění a chápání celkových investic je vyvážené...

Tučné srdce společnosti a církve

Připomínáme si Ježíšova slova dnes, protože jeho poselství se týká většiny lidí. Naprostá většina se řídí podle názoru většiny. A marketing toho dobře využívá! Většinový tisk, samotný bulvár, většinové rozhlasové stanice, nejoblíbenější televizní kanály (už se ani nedivíme, proč se tomu říká „kanály“), laciné pořady,

přihloupělé reklamy se nám snaží namluvit kdeco - a my si myslíme, že vidíme pravou skutečnost a hloubku tajemství. Tento svět usiluje ovládnout naše myšlení i cítění, vtáhnout nás do plánovaných zkušeností, které budou přípravou pro další reklamní krok. Tím je tlak na naše rozhodování. Politické a obchodní působení se snaží říct, co si máme myslet, čemu věřit, co číst, na co koukat, co poslouchat, co si kupovat, kam jezdit, jak se chovat – pardon, v některých v křesťanských kruzích někdy i jak věřit a jak svou víru projevat...

To je snaha zesponu = snaha lidstvo sjednotit vnějšně – ovládnout (to je úloha netvora, šelmy). Tím ovšem přestáváme být tvořivé, originální a osobně zodpovědné bytosti. Stáváme se hračkou v rukou těch, kteří touží po moci, nadvládě, přehledu a kontrole nad věcmi, které jsou tak osobní s niterné – dokonce i náboženské. A tato nadvláda očí a uší i hlav je nejnebezpečnější.

Proti manipulativní většinové nadvládě stojí koncept Božího království, které je tak jiné! Je osobní, niterné. Vlastní. Ježíš také nemluví o „lidu“, o „národu“, o „církvi“, ale o jedincích. Je to ten konkrétní učedník, člověk, následovník – ne množina lidí, kteří se na něj tlačili často také jen ze zvědavosti. U kříže stáli pak jen jedinci.... Proto nelze mluvit o sborech, KD, sdruženích a uniích... je možné mluvit o jednotlivých věřících, podle toho, zda vidí, či nevidí.

Necháme stranou medicínské hledisko – problém obezity (přes poloviny Čechů!) Z duch. hlediska srdce obalené tukem ztrácí svou funkci – nastává jakýsi duchovní infarkt. Krev nesoucí život necirkuluje svižně všude do všech konečků, je těžká, hustá, jsme unaveni, nechce se nám – koukáme, ale nevidíme, slyšíme, ale nevnímáme, mozek je vypnut, nechápeme. Jsme pak ovladatelní lhostejností a alibismy. Jsme tedy nepoužitelní pro Boží království - pro pohled pravdy, pro pohled do zákulisí, do hloubky, za oponu - porozumět příčinám jevů a jejich dalekosáhlým důsledkům. S tukem kolem srdce nemáme chuť ani sílu se prát s myšlenkovou opozicí. Nechce se nám už nic dál zkoumat, zamýšlet se nad navčičenými oficiální „refrény“ a kriticky je srovnávat s ideály. Nepamatujeme si a nechceme a pamatovat původní sliby. Nechceme slyšet ani ty zapomenuté volební přísliby, záměry (sbírek), původní plány projektů, jejich původní využití, náplně, záměry institucí a aktivit. Rádi slyšíme, že to vše „spěje“ – kupředu a dílo vzhůru, nějak dál... kamsi. Ale kdo vlastně, co? A co když pak někteří zahlédnou „pod pokličkou“ něco úplně jiného? A jiným přitom nic nepadne do oka! A jsou mezi námi rozdíly! A jedni se dívají druhým. Jedni vidící nemohou souhlasit s duchovně slepými a hluchými. A opačně. Všimněme si: většina s Ježíšem nesouhlasila! Odpovovalo to jejich vidění.

3. Řešení?

Ptáme se: PROČ – jedni vidí, a druzí ne? Ptáme se: Co s tím můžeme udělat?

Díky této otázce JK odhalil tajemství svým učedníkům a všem dalším jeho posluchačům...

JK říká, že poznání tajemství je spíše dar, než výsledek funkce očí a uší.

11. v.: „Vám je dáno znát tajemství království nebeského“!

A komu je dáno a kdo ten dar přijímá, ten se může dokonce ještě více rozvíjet v poznávání a porozumění Božího tajemství.

12. v.: „Kdo má – dostane ještě víc, - přinese několikanásobný užitek!“

Ale pozor! „Kdo nemá, bude mu odňato i to co má.“

Vidíme? A rozdíly mezi lidmi ještě narostou – během doby, kdy se blíží Kristus se svým královstvím.

A proto mluví. To je důležité! Stále promlouvá, nemlčí! A mluví v podobenstvích, abychom si mohli udělat revizi svých pohledů. V podobenství si smíme ověřit si, zda nevidíme a neslyšíme jen to, co se nám většinou předkládá, co se nám líbí, co chceme slyšet a vidět, co je líbivější a jednodušší. Místo toho, co vidět máme a co platí.

Řada lidí podléhá svým sklonům – my všichni (máme sklony k šedému zákalu, zelenému, rudému, bledě modrému... A nejde jen o barvy, že ano.) Musíme se vyrovnat s pohledy, které nám byly vštěpovány snad od dětství. Musíme se stále vyrovnávat s tiskovinami, přednesenými úvahami, s církevními festivaly oslavující neosobní věci či nehybné myšlenkové systémy.

Každopádně JK mluví o něčem, co běžně vidět není. JK mluví o něčem, co přesto platí – at'

si o tom myslíme cokoliv. Díky této duchovní konstantě, hlubokému prameni, se můžeme v pohledech zase napravit, znovu obrátit a překonat ony překážky, které se nám stavějí před duchovní zrak.

JK zjevuje to, co bylo – co se děje ve skrytosti – a co zase brzy bude. Co už platí, at' to

vidíme, či nevidíme, slyšíme, či neslyšíme. Máme však vidět nejen to, co je vidět, ale co by mělo být vidět a slyšet!

„Nejdůležitější věc v komunikaci je slyšet to, co nebylo řečeno nahlas.“

(Peter F. Drucker, letos slavíme 100 let od nar. slavného učitele managementu)
Je to tak jasné, co JK učí – ač dost tvrdé. Proto se často ptáme, co když ony chudinky

učednické za to nemohou? Mohou – anebo nemohou za to, co vidí, na co se dívají, co chtějí slyšet???

Mohou.

Jeden slavný německý módní časopis se v minulých dnech rozhodl přestat fotit jen ony vyhublé a umělé pěstované modelky, ale začít zobrazovat reálné a přirozené ženy... vidět to, co je, co představuje také skutečný život, který je jenom jeden a je východiskem pro další růst podle zjevených ideálů. Nestačí pak také jen fotit – třeba pohledem ukázat něco ještě hlubšího a vyššího a dalšího.

Ježíš je zde nekompromisní. Všichni by mohli vidět správně. Kdo nemá to správné vidění,

je to proto, že nepřijal, neotevřel se, uzavřel se. A těch je žel více. Správného vidění je jako šafránu. Důkazem toho, že to však možné je, je fakt, že někteří také vidí a slyší správně. Je jich většinou však málo. Správné vidění je tedy vzácnost. Přesto je tu naděje, smysl úkolu a příslib: Slyšet slova veršů 16-18. 19-23:

„Blahoslavené oči, že vidí, a uši, že slyší...“

Podle užitku pro Boží království se pozná, zda vidíme, slyšíme a chápeme správně. Bůh nám v tom pomáhá!

SBOR VINOHRADY - KONTAKTY:

PRVNÍ STARŠÍ SBORU	J. Králová	732 780 561
STARŠÍ SBORU pro mládež	Csaba Čák	604 981 263
STARŠÍ SBORU pro křesťanský domov	V. Klouda	724 607 200
STARŠÍ SBORU pro střední generaci a seniory	J. Králová	732 780 561
KAZATEL SBORU VINOHRADY	R. Jonczy	724 607 201

INFORMACE O ZPRAVODAJI:

Prosíme všechny, kteří mohou nebo chtějí čímkoliv do zpravodaje přispět, aby tak učinili.

Zasílací adresa pro uveřejnění příspěvků: vinohradsky.zpravodaj@email.cz

Uzávěrka zpravodaje: **STŘEDA**

Žádosti o zaslání zpravodaje elektronickou poštou zasílejte na uvedenou e-mailovou adresu

www.casd.cz/praha-vinohrady., vinohradsky.zpravodaj@email.cz